

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA nr. 445 din 20.07.2022

Dosarul nr.30/2022

Petiție nr.257/12.01.2022

Petentă: Fundația Szekler Monitor

Reclamat:

Obiect: afirmații discriminatorii cu privire la maghiari în spațiul public

I. Numele, domiciliul și sediul părților

Numele și domiciliul petentei

1. Fundația Szekler Monitor - cu sediul în mun. Gheorghieni, P-ța Libertății nr.22, jud. Harghita.

Numele și sediul reclamatului

2.

II. Citarea părților

3. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată (în continuare O.G. nr. 137/2000), s-a îndeplinit procedura de citare.

IV. Susținerile părților

Susținerile petentei

4. Prin petiția înregistrată la CNCD cu nr. 257/12.01.2022, petenta solicită CNCD să constate că, în data de 06.01.2022, reclamatul a facilitat exprimarea pe FB de mesaje denigratoare la adresa comunității maghiare.

6. Reclamatul a postat pe pagina sa Facebook sub titlul "O VICTORIE A ROMÂNISMULUI LA TÂRGU MUREȘ" un text, prin care a relatat despre o sentință a Tribunalului Mureș prin care acesta (în primă instanță) a anulat două hotărâri ale Consiliului Local Tg-Mureș care vizau schimbarea denumirii unei piețe și a unei străzi. În concret, una dintre hotărâri viza schimbarea denumirii pieței „Memorandumului” în „Gecse Daniel” iar denumirea unei porțiuni din strada Bradului a fost schimbată în Memorandumului, cele două hotărâri fiind atacate în instanță de către locuitorii pieței și străzii afectate, pe motiv că vor fi nevoiți să-și scimbe diferite acte, care le cauzează cheltuieli. În proces au intervenit și asociații, printre care și cea condusă de către reclamat (ADEC) dând procesului un caracter etnic, susținând, că modificările votate de către consilierii etnici maghiari vizează de fapt "îndepărtarea de elemente și simboluri românești din spațiul public al municipiului.

7. Tribunalul Mureș a admis cererile reclamanților (Dosar nr. 2078/102/2021), dar, în opinia petentei, motivarea sentinței se poate referi numai la neîndeplinirea unor cerințe de formă, pentru că, în rest, dreptul unui consiliu local de a denumi străzi și piețe nu poate fi restrâns. Prin cele două hotărâri nu s-a urmărit eliminarea unei denumiri cu o semnificație aparte pentru etnicii români (Memorandumul) din spațiul public al orașului, s-a modificat numai locul căruia acea denumire a fost atribuită, motivat prin faptul că doctorul Gecse Daniel - o fostă personalitate marcantă a orașului - a activat în raza pieții căreia i s-a atribuit numele lui. În aceste condiții, adoptarea celor două hotărâri în mod evident nu a avut nici un fel de caracter etnic, cum susține reclamatul.

8. Procedând astfel, persoana reclamată a indus în eroare cititorii, care, luând în considerare cele afirmate (presupunând că un deputat cunoaște starea de fapt, respectiv legile) s-au scandalizat. Un factor important este și în acest caz faptul, că în această activitate contravențională reclamatul se folosește și de calitatea lui de deputat. Rezultatul a fost cel previzibil, adică în numai o zi postarea înregistrând un număr mare de reacții (1600), comentarii (188), respectiv distribuiri (127).

9. Exemple de comentarii:

„-Slavă si mulțumire ... tuturor românilor minunați si demni, care luptă si apără tot ce-i românesc

-Ar trebui în tot orașul să dispară plăcutele cu scris unguresc... Ba ce dreg în ce lume trăim?

-Nu-ti place să trăiești cu plăcutele românești, si vama Borș e deschisă ... si Nădlac!

-Ce ticăloșie covinistă!!

-Curaj români, sunteți la voi acasă!

-Porcimea bozgorească tot umblă si zgândăre cu bățul printre scândurile gardului... Nu ar fi cazul să fie luate măsuri drastice împotriva porcilor?

Petenta remarcă faptul că multe dintre comentarii nu au nici o legătură nici măcar cu obiectul postării, comentarii pur și simplu s-au folosit de această postare pentru a-și etala sentimentele profund negative față de maghiari.

10. Prin punctul de vedere depuse cu adresa nr. 2190/24.03.2022, petenta arată că, în opinia sa, persoana reclamată nu are argumente prin care ar combate sesizarea și că ștergerea comentariilor nu are caracter retroactiv.

11. Petenta solicită constatarea faptei de discriminare, sancționarea reclamatului, obligarea la îndepărtarea de pe facebook a tuturor textelor si comentariilor care cad sub incidența OG 137/2000 și obligarea la publicarea în mass media a hotărârii ce se va pronunța în cauză.

Susținerile reclamatului

12. Prin punctul de vedere depus cu adresa nr.1252/17.02.2022, reclamatul arată că toate comentariile invocate în sesizare care conțin limbaj injurios au fost șterse.

13. Prin notele scrise depuse cu adresa nr.2805/14.04.2022, reclamatul depune un articol în care se prezintă decizia ICCJ din data de 31.03.2022, prin care a fost anulată o hotărâre a CNCD prin care reclamatul fusese sancționat pentru discriminarea maghiarilor.

IV. Cadrul legal aplicabil

14.- O.G 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare*

- **Ordinul nr.144/2008 privind procedura de soluționare a petițiilor și sesizărilor**
- **Constituția României – art.20, art. 30, alin. 6 și 7**
- **Convenția Europeană a drepturilor omului – art.10 alin.2**

V. Motivele de fapt și de drept

15. O.G. nr. 137/2000, la art. 2 alin. 1 prevede: „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

Astfel se poate considera discriminare

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare CEDO) în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induce distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”. CEDO a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: Fredin împotriva Suediei, 18 februarie 1991; Hoffman împotriva Austriei, 23 iunie 1993, Spadea și Scalabrino împotriva Italiei, 28 septembrie 1995, Stubbings și alții împotriva Regatului Unit, 22 octombrie 1996).

16. În hotărârea dată în cazul Thlimmenos împotriva Greciei din 6 aprilie 2000, CEDO a concluzionat că „dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoage, fără a oferi justificări obiective și rezonabile, dar și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite, necomparabile”.

În concluzie, există o diferențiere dacă persoanele aflate în situații similare sunt tratate în mod diferențiat, sau dacă persoane aflate în situații diferite sunt tratate în mod identic.

17. Colegiul director constată că Dreptul la liberă exprimare este consacrat în legislația internă și internațională astfel:

Constituția României,

Art. 30 - Libertatea de exprimare

(1) Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile.

Articolul 10 din Convenția Europeană a drepturilor omului prevede că:

“1. Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică statele să supună societățile de radiodifuziune, de cinematografie sau de televiziune unui regim de autorizare.” Libertatea de exprimare prevăzută de art. 10 al Convenției este una dintre aceste libertăți fundamentale, ce are un rol special în orice societate democratică, putând fi catalogată chiar ca una dintre garanțiile acesteia, o condiție primordială a progresului și a fericirii fiecăruia, așa cum au considerat judecătorii Curții în cauza *Handyside c. Regatului Unit*.

Libertatea de exprimare este atât un drept în sine, cât și un drept absolut necesar pentru realizarea altor drepturi garantate de Convenție, cum ar fi dreptul la liberă asociere, fiind totodată un drept individual, parte a libertății spirituale a fiecărui individ, dar și un drept colectiv, ce permite comunicarea cu ceilalți semeni (Frederic Sudre, *Drept internațional și European al drepturilor omului*).

Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi și comunica informații ori idei, fără a exista limite frontaliere ori impuse de autoritățile publice.

Exprimarea unei opinii presupune, în concret, exprimarea unei judecăți de valoare, ceea ce are o importanță deosebită sub aspect probator, deoarece, așa cum a decis Curtea în jurisprudența sa -cauza *De Haes et Gijssels c. Belgiei* - (mai ales raportat la libertatea presei), exactitatea judecăților de valoare nu poate fi demonstrată așa cum pot fi demonstrate faptele concrete, iar a pretinde o asemenea probă ar duce inevitabil la o îngrădire nepermisă a libertății de opinie.

18. Art. 70 din Codul civil prevede: „Dreptul la liberă exprimare - (1) Orice persoană are dreptul la libera exprimare.”

Iar potrivit art. 75 alin. (2) C. civ.. „Exercitarea drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință și cu respectarea pactelor și convențiilor internaționale la care România este parte nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în prezenta secțiune”.

Buna-credință în exercitarea drepturilor și libertăților constituționale se interpretează coroborat cu respectarea pactelor și a convențiilor internaționale la care România este parte, precum și cu jurisprudența curților cu atribuții în verificarea respectării acestora, normă care este concordantă cu prevederile art. 20 din Constituție:

„(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.,,

Declarația Universală a Drepturilor Omului stipulează, în Articolul 19 „Dreptul la libertatea opiniilor și exprimării”:

„Orice om are dreptul la libertatea opiniilor și exprimării; acest drept include libertatea de a avea opinii fără imixtiune din afară, precum și libertatea de a căuta, de a primi și de a răspândi informații și idei prin orice mijloace și independent de frontierele de stat.,,

19. Exercitarea libertății de exprimare comportă obligații și responsabilități, astfel încât este de dorit să fie evitate afirmațiile care offensează în mod gratuit fără a duce la un progres al

relațiilor umane.

20. Colegiul este chemat să se pronunțe asupra raportului dintre libertatea de exprimare și dreptul la demnitatea persoanei, interzicerea discriminării raportată la aprecierile reclamatului, obiect al prezentei sesizări. Analiza urmărește să stabilească dacă în acest caz s-a depășit limita libertății de exprimare și, în consecință, se impune o ingerință a statului prin aplicarea unei măsuri proporționale cu scopul urmărit.

Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, pentru a fi acceptată o ingerință în dreptul de exprimare, aceasta trebuie

-să fie prevăzută de lege (care la rândul ei trebuie să îndeplinească anumite calități: să fie previzibilă și accesibilă),

-să urmărească un scop legitim,

-să fie necesară într-o societate democratică și

-să fie proporțională cu scopul urmărit (Corneliu Bârsan, Convenția europeană a drepturilor omului, vol. I. Ed. C.H. Beck, București, 2005, p. 769-801).

Ingerința să fie prevăzută de lege

21. Prima cerință, cea a existenței unei prevederi legale, care să reglementeze ingerința statului în exercitarea dreptului libertății de exprimare este îndeplinită de art. 2 alin. (1) coroborat cu art. 15 din O.G. 137/2000. Totuși, apreciem că aceste texte de lege trebuie coroborat cu art. 2. alin. (8) din O.G. 137/2000 potrivit căruia „prevederile ordonanței nu pot fi interpretate în sensul restrângerii dreptului la libera exprimare, a dreptului la opinie și a dreptului la informație”. Apreciam că ambele texte normative sunt previzibile și accesibile, deși protejează o valoare fundamentală într-o societate democratică și sunt noțiuni care au și un caracter abstract.

Ingerința să urmărească un scop legitim

22. Raportat la scopul legitim urmărit prin posibila ingerință a statului în libertatea de exprimare se urmărește protejarea demnității umane a tuturor cetățenilor din România. Pentru a se produce o atingere, încălcare a demnității umane, ca drept constituțional protejat, declarațiile, obiect al prezentei petiții, ar trebui să întrunească elementele:

-un comportament manifestat în public, având caracter de propagandă sau de instigare la ură,

-ori un comportament care are ca scop sau vizează atingerea demnității ori crearea unei atmosfere ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare îndreptate împotriva unui persoane sau unui grup de persoane, potrivit art. 15 din O.G. 137/2000, republicată.

23. Colegiul director constată că primele două condiții (să existe o prevedere legală și să se urmărească un scop legitim) pentru a fi acceptată o ingerință a statului sunt îndeplinite.

Necesitatea ingerinței

24. Rămâne de competența Colegiului director să stabilească dacă interferența în libertatea de exprimare „este necesară într-o societate democratică”.

În acest demers, Colegiul director analizează dacă există motive „relevante și suficiente” care să justifice ingerința în libertatea de exprimare din perspectiva unei „nevoi imperioase” („pressing social need”).

25. Identificarea unei „nevoi imperioase”, respectiv necesitatea oricărei restricții privitoare la exercițiul libertății de exprimare trebuie să fie stabilită într-o manieră convingătoare, iar

autorității naționale îi revine atributul evaluării existenței unei „nevoi imperioase” susceptibile de o anumită marjă de apreciere (Corneliu Bârsan, Convenția Europeană a drepturilor omului, Comentariu pe articole, Vol. I., Ed. All Beck, București, 2005, pag. 801.)

26. În conformitate cu principiul subsidiarității, statele membre dispun de o „margină de apreciere” în stabilirea limitării libertății de exprimare. Autoritățile statelor membre au un contact direct și permanent cu realitățile sociale și sunt primele care se pronunță asupra existenței unei „nevoi sociale presante”. Marginea de apreciere se va stabili potrivit standardelor minime ale CEDO. (vezi *Handyside v. United Kingdom* par. 48 și par. 49).

Elemente luate în considerare la stabilirea necesității ingerinței statului în libertatea de exprimare

27. În scopul de a determina dacă declarația obiect al prezentei sesizări constituie un discurs de ură, Colegiul va examina: obiectivul urmărit de către părțile reclamate, contextul în care a avut loc, conținutul afirmațiilor, rolul în societate al persoanelor, autori ai afirmațiilor.

Obiectivul urmărit de reclamați

28. Obiectivul urmărit de reclamat este important: În acest punct, Colegiul director nu analizează intenția de a discrimina a părții reclamate, acest aspect nu are relevanță în stabilirea unei fapte de discriminare.

29. Colegiul apreciază că, în speță, declarațiile părții reclamate nu reprezintă un comentariu în care există elemente de incitare la ură împotriva unei minorități.

Contextul în care a fost făcută afirmația

30. Comportamentul a fost manifestat în public (paginile FB fiind accesibile tuturor), dar nu postarea în sine ci comentariile sunt reclamate ca vizând atingerea demnității minorității maghiare.

Chiar dacă unele persoane pot considera că pagina de facebook sau instagram sunt pagini personale și constituie un spațiu privat în care suntem liberi să ne exprimăm cum dorim, la nivel național instanța supremă a asimilat aceste pagini cu spațiul public. (Decizia nr. 4546 din data de 27.11.2019 de către ÎCCJ).

“Or, este indiscutabil că fapta constând în sloganul postat pe pagina rețelei de socializare îndeplinește exigența juridică privind „caracterul public” întrucât mesajul a fost postat pe o rețea de socializare care prin natura sa este destinată accesului public/oricărui utilizator, în fața unui anumit număr de persoane, și, pe de altă parte, mesajul a fost postat cu intenția parvenirii la cunoștință a utilizatorilor publici ai paginii și inclusiv a categoriei protestatarilor”.

Astfel, după pronunțarea Deciziei nr. 4546 a ICCJ, trebuie să avem în vedere că o serie de infracțiuni din codul penal care prevăd noțiunea de “spațiu public” se pot săvârși și în mediul online pe rețelele de socializare astfel ca se impune o diligență mai mare asupra comportamentului pe aceste rețele.

31. Partea reclamată este jurnalist.

32. Astfel, Colegiul nu poate decât să constate faptul că nu există elemente pentru o ingerință a statului în exercitarea dreptului libertății de exprimare.

Modul în care au fost făcute afirmațiile

33. Art. 15 al OG nr. 137/2000 stabilește: "Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, dacă fapta nu intră sub incidența legii penale, orice comportament manifestat în public, având caracter de propagandă naționalist-șovină, de instigare la ură rasială sau națională, ori acel comportament care are ca scop sau vizează atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptate împotriva unei persoane, unui grup de persoane sau unei comunități și legat de apartenența acestora la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală a acestuia

34. Colegiul director apreciază că exprimările folosite în cuprinsul postării nu sunt de natură a atinge o limită prin care să se încalce un drept fundamental, încât dreptul la libertatea de exprimare să devină secundar.

35. Una din principalele caracteristici ale democrației constă în posibilitatea pe care ea o oferă de a rezolva prin dialog, fără a se recurge la violență, problemele pe care le are de soluționat un stat, chiar și atunci când acestea sunt extrem de dificile sau stânjenitoare, iar democrația se "hrănește" din libertatea de exprimare". Marginea de apreciere a statelor este semnificativ redusă (îngustă) atunci când autorul declarației este un om politic ori jurnalist, opiniile formulate având un larg impact.

36. O ingerință a statului în această speță, prin constatarea și sancționarea faptei ca fiind o formă de discriminare, deci limitarea libertății de exprimare, ar constitui un exces, o limitare nejustificată, o măsură neproportională în raport cu pericolul social al faptei și cu scopul urmărit. O ingerință a statului nu este justificată, deoarece nu există elemente de incitare expresă la ură pe criteriul etnic.

Concluzii

37. Colegiul director reiterează faptul că libertatea de exprimare constituie valoarea fundamentală a unei societăți democratice și plurale. Din această perspectivă, libertatea de exprimare are un rol substanțial în rândul drepturilor fundamentale cuprinse în Constituție și constituie trunchiul comun pentru exercitarea drepturilor fundamentale din sfera comunicării. În această sferă se includ: dreptul la libertatea presei, dreptul la libera exprimare a creațiilor artistice sau cele din zona literaturii, libertatea de predare a științei și libertatea creației. De asemenea, de acest trunchi comun se leagă și libertatea conștiinței, a religiei și libertatea de întrunire. Acest grup de drepturi asigură participarea avizată a cetățeanului la procesele sociale și politice. Exprimarea liberă a opiniilor și credințelor, chiar și a celor nepopulare sau atipice, reprezintă condiția fundamentală a existenței unei societăți vii și capabilă de dezvoltare.

38. În nenumăratele decizii asupra libertății de exprimare, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că acest drept „acoperă nu numai informațiile și ideile primite favorabil sau cu indiferență ori considerate inofensive, dar și acele care șochează sau deranjează. Acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței, spiritului deschis, fără de care nu există societate democratică. (CEDO, Lingens c. Austriei,).

39. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, într-o formulă care este preluată aproape ca o clauză de stil în toată jurisprudența sa subsecventă în materie, că "*libertatea*

de exprimare, garantată de art.10 parag.1, constituie unul din fundamentele esențiale ale unei societăți democratice și una din condițiile primordiale ale progresului societății și împlinirilor personale. Subiect al paragrafului 2 al Articolului 10, Libertatea de expresie include „nu numai informațiile și ideile primite favorabil sau cu indiferență [de opinia publică] ori considerate inofensive, dar și pe acelea care offensează, șochează sau deranjează. Acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și spiritului deschis, fără de care nu există societate democratică.” (CEDO, între altele, Lingens vs. Austria, Oberschlick vs. Austria, Sunday Times vs. U.K., Observer și Guardian vs. U.K., Castells vs. Spania, Thorgeirson vs. Islanda, Jersild vs. Danemarca, Goodwin vs. U.K.).

Exprimarea unei opinii presupune, în concret, exprimarea unei judecăți de valoare, ceea ce are o importanță deosebită sub aspect probator, deoarece, așa cum a decis Curtea în jurisprudența sa -cauza De Haes et Gijssels c. Belgiei - (mai ales raportat la libertatea presei), exactitatea judecăților de valoare nu poate fi demonstrată așa cum pot fi demonstrate faptele concrete, iar a pretinde o asemenea probă ar duce inevitabil la o îngrădire nepermisă a libertății de opinie.

40. Chiar dacă în Cauza Delfi contra Estoniei (2013) s-a stabilit că o publicație online răspunde juridic nu doar pentru materialele editate/publicate, dar și pentru comentariile defăimătoare ale cititorilor, ulterior CEDO a adus anumite nuanțări cu privire la aceste aspecte, prin Cauza MAGYAR TARTALOMSZOLGALTATOK EGYESULETE și INDEX.hu ZRT contra Ungariei (2016). Prin această ultimă hotărâre, s-a stabilit că autoritățile nu au realizat un echilibru adecvat între dreptul reclamanților în temeiul art.10 din CEDO (libertatea de exprimare), ca protagoniști în furnizarea unei platforme pe internet pe care sunt publicate comentarii ofensatoare și protecția reputației, ca aspect al vieții private, protejată de art.8 din Convenția Drepturilor Omului, întrucât sancționarea reclamanților s-a făcut fără a fi analizat contextul în care au fost publicate comentariile și faptul că articolul nu fusese lipsit de o bază factuală.

41. CEDO a observat că utilizarea în sine a unui limbaj vulgar nu este decisivă și că era necesar să se țină cont de specificitățile stilului de comunicare utilizat pe anumite portaluri de internet. Deși aparțineau unui registru inferior de stil, expresiile utilizate în comentarii erau obișnuite în comunicarea prezentă pe numeroase portaluri de internet, astfel că impactul care le putea fi atribuit era unul redus.

42. Referitor la răspunderea autorilor comentariilor, CEDO a arătat că pentru constatarea răspunderii în cazul unui jurnalist care a contribuit la diseminarea informațiilor ce aparțin unor terți este necesară existența „unor motive deosebit de puternice”.

43. În speță, neexistând în postarea reclamatului elemente de incitare expresă la ură pe criteriul etnic, Colegiul director va constata că nu se întrunesc elementele constitutive ale faptei de discriminare, (fapta se încadrează în limitele libertății de exprimare).

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință,

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. Fapta se încadrează în limitele libertății de exprimare.
2. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților:

VI. Modalitatea de plată a amenzii:

Nu este cazul.

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședința de deliberări:

ASZTALOS CSABA FERENC - Membru

BABUȘ RADU – Membru

BĂNICĂ CERASELA CLAUDIA – Membru

DIACONU ADRIAN NICOLAE – Membru

GRAMA HORIA – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

MOȚA MARIA – Membru

OLTEANU CĂTĂLINA – Membru

POPA CLAUDIA SORINA – Membru

Data redactării: 09.02.2022

Redactată și motivată: M.M. și M.M

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și

sanționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

CONSILIUL NATIONAL
pentru **COMBATEREA**
DISCRIMINĂRII

Piața Valter Mărăcineanu 1-3, sector 1, București
Telefon: 021-312.65.78/79 Fax: 021-312.65.85
E-mail: support@cncd.ro www.cncd.ro